

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci

žalobce: **N. S. C.**, nar. XXX,
státní příslušnost XXX,
pobytem v ČR XXX,
zastoupený: Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, 120
00
Praha 2,
proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2018, č. j. MV-36759-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“), jímž bylo změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR – Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „ministerstvo“) ze dne 20. 2. 2018 č. j. OAM-5327-129/PP-2012, a to ohledně důvodů zamítnutí žádosti žalobce o povolení

k přechodnému pobytu na území České republiky. Žádost žalobce i po změně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zůstala zamítnuta.

Žalobní body:

2. V podané žalobě namítá žalobce rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a rovněž s ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
3. Námitky žalobce lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
4. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spatřuje žalobce v tom, že výroková část napadeného rozhodnutí je nedostatečně konkretizovaná ohledně zákonného důvodu zamítnutí jeho žádosti. Tato vada stíhá také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které podle žalobce obsahuje neexistující zákonný důvod postupu správního orgánu prvního stupně a naopak neobsahuje zákonné ustanovení, podle něhož správní orgán prvního stupně při zamítnutí žádosti skutečně postupoval. S ohledem na uvedené se žalobce domnívá, že výrokové části rozhodnutí orgánů obou stupňů nejsou dostatečně konkrétní, což odporuje požadavku správního řádu, neboť účastník tak v důsledku není sdělen důvod zamítnutí jeho žádosti.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí žalované, která se v něm dostatečně nevypořádala s jeho námitkami. Žalovaná je v napadeném rozhodnutí sice konstatovala, dále se jimi však nezabývala a pouze je odmítla jako nedůvodné. Podle žalobce je odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze kusé a schématické a nevystihuje podstatu věci.
6. *Ve třetím žalobním bodu* namítá žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí pro porušení principů materiálního právního státu a práva na spravedlivý proces, které měly být dotčeny formalistickým postupem správních orgánů obou stupňů, které neuznaly žalobce ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců za rodinného příslušníka občana EU, neboť svá rozhodnutí odůvodnily tím, že žalobce s nezletilým nežije ve společné domácnosti, což vyžadovala právní úprava do 17. 12. 2015. Novelizované znění § 15a zákona o pobytu cizinců místo požadavku soužití ve společné domácnosti uvádí jako podmínku přiznání statutu rodinného příslušníka občana EU, jde-li o rodiče občana EU mladšího 21 let, skutečnou péči o tuto osobu poskytující. Uvedené však správní orgány při svém rozhodování o žádosti žalobce nezohlednily a formalisticky aplikovaly právní úpravu podle zásady, že řízení je nutno dokončit podle zákonné úpravy platné v době jeho zahájení. Žalobce proto považuje obě napadená rozhodnutí za projev libovůle správních orgánů.
7. *V závěrečném čtvrtém žalobním bodu* žalobce poukazuje na skutečnost, že správní orgány se vůbec nezabývaly (nebo jen povrchně) otázkou přiměřenosti svých rozhodnutí dle § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce. Žalovaná v napadeném rozhodnutí výslovně negovala nutnost takového posouzení pro absenci vztahu žalobce s občanem EU.

8. S ohledem na uvedené žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované:

9. V písemném vyjádření žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedla, že námitky žalobce odmítá. Podle jejího názoru napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky kladené na rozhodnutí v ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Má za to, že přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí uvedla, jak se s žalobcovými námitkami vypořádala a z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních norem. Žalobce neprokázal, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015. Žalobce je sice rodičem občana EU mladšího 21 let, ale nežije s ním ve společné domácnosti a ve společné domácnosti nežije ani s matkou svých dětí, která je státní občankou Slovenské republiky. Nadto nebylo ani prokázáno, že by žalobce své děti vyživoval. S ohledem na uvedené byla žádost žalobce zamítnuta a žalovaná považuje rozhodnutí za správné.

Průběh správního řízení:

10. Žalobce podal dne 7. 5. 2012 žádost o povolení k přechodnému pobytu na území ČR dle § 87b odst. 1 v návaznosti na § 15a zákona o pobytu cizinců dne 7. 5. 2012. K žádosti doložil, že žil ve společné domácnosti s paní Šárkou Podskalskou, státní příslušnost Česká republika. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 11. 2013 č. j. OAM-5327-40/PP-2012 soud zjistil, že žádost byla zamítnuta pro nesplnění podmínek dle § 87b v návaznosti na § 15a zákona o pobytu cizinců, což bylo zdůvodněno tím, že žalobce nedoložil hodnověrným a nezpochybnitelným způsobem, že je v trvalém vztahu obdobném vztahu rodinnému s občanem EU, neprokázal tedy své postavení rodinného příslušníka ve smyslu § 87b odst. 2 v návaznosti na § 87a odst. 2 písm. b) ve spojení s § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal a odvolací orgán (tj. žalovaná, pozn. soudu) rozhodnutím ze dne 11. 3. 2014, č. j. MV-158091-3/SO/sen-2013 prvostupňové rozhodnutí zrušil a vrátil jej k novému projednání, a to z důvodu, že správní orgán prvního stupně nezjistil dostatečně stav věci.
11. V rámci nového projednání věci správní orgán prvního stupně doplnil dokazování provedením bytové kontroly (šetření ze dne 19. 6. 2014). Žalobce uvedl nové skutečnosti a označil novou partnerku, paní M. V., státní příslušnost Česká republika. Dne 3. 9. 2014 bylo řízení doplněno o výsledch žalobce a téhož dne byla vyslechnuta i M. V. Řízení bylo usnesením správního orgánu prvního stupně č. j. OAM-5327-66/PP-2012 zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, protože nebyly doloženy veškeré zákonné náležitosti – doklad potvrzující účel pobytu (*viz str. 3 usnesení*). Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal k žalované, která rozhodnutím ze dne 3. 9. 2015, č. j. MV-133667-4/SO/sen-2014 usnesení o zastavení řízení zrušila a věc vrátila zpět k novému projednání, neboť podmínky pro zastavení řízení nebyly splněny. Správnímu orgánu prvního stupně bylo uloženo žádost věcně projednat a posoudit lze-li vztah žadatele k občanu EU považovat za vztah trvalý (*str. 4 rozhodnutí*).
12. Žalobce sdělil správnímu orgánu novou skutečnost, a sice, že sdílí společnou domácnost se svou novou družkou, slečnou M. Š. a společně jsou rodiči N. S. T., nar.

... Dne ... se narodila dcera E. O., jejíž matkou je paní M. Š., státní příslušnost Slovenská republika (rodné listy jsou součástí spisového materiálu). Z výsledků žalobce a paní Š., provedených dne 23. 5. 2016, bylo zjištěno, že žalobce a paní Š. udržovali vztah již v roce 2013, následně se zhruba na rok přestali vídat a vztah obnovili na konci roku 2014 a vídali se i přesto, že žalobce měl v té době i jiný vztah. Jako pár začali vystupovat od porodu syna ... a oficiálně spolu žít od ledna 2016. Z výpovědi M. Š. vyplynulo, že žalobce nebyl nikde zaměstnán, neměl žádný zdroj příjmů, veškeré výdaje na domácnost tak hradila paní Š. (protokoly o výsleších jsou součástí spisového materiálu). Ve vyjádření ze dne 6. 11. 2017 paní Š. uvedla, že s žalobcem spolu od ledna 2017 nežijí. O děti se zajímá, stará, pravidelně je navštěvuje a pomáhá také finančně.

13. Žádost žalobce byla zamítnuta rozhodnutím správního orgánu ze dne 20. 2. 2018 z důvodu nesplnění podmínek § 87b v návaznosti na § 15a zákona o pobytu cizinců (výrok I.) a povolení k přechodnému pobytu nebylo vydáno dle § 87e odst. 1 s odkazem na § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (výrok II.). Správní orgán prvního stupně v odůvodnění uvedl, že žalobce není rodinným příslušníkem ve smyslu §15a odst. 1 písm. b), neboť jako rodič občana EU mladšího 21 let nesplňuje podmínku sdílení společné domácnosti. Dále se správní orgán zabýval trestní minulostí žalobce a konstatoval, že je dána možnost, že by z jeho strany by mohlo opětovně dojít k narušení veřejného pořádku, a proto není v zájmu ČR, aby žadateli bylo vydáno povolení k přechodnému pobytu.
14. Proti rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, v němž namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Namítl změnu právní úpravy zákona o pobytu cizinců, kdy nově dle § 15a odst. 1 písm. b) je požadována skutečná péče rodiče o občana mladšího 21 let, nadále již není potřeba sdílet společnou domácnost. Uvedl, že o svého potomka pečuje, a proto podmínky dle § 87b a § 15a zákona o pobytu cizinců splňuje. Žalobce dále v odvolání brojil proti závěru správního orgánu prvního stupně, že by z jeho strany hrozilo závažné narušení veřejného pořádku. Své námitky doplnil odkazem na judikaturu týkající se narušení veřejného pořádku a odkazem na evropskou právní úpravu a rozsudky Evropského soudního dvora.
15. Žalovaná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnila napadeným rozhodnutím ze dne 4. 5. 2018 č. j. MV-36759-4SO-2018 tak, že důvody zamítnutí žádosti zúžila, když žádost žalobce zamítla pouze pro nesplnění podmínek § 87b v návaznosti na § 15a zákon o pobytu cizinců, neboť v tomto závěru se plně ztotožnila s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Žalobce jako rodič občana EU mladšího 21 let nesplnil podmínku sdílení společné domácnosti. Žalovaná uvedla, že na posuzovanou věc se aplikuje znění zákona o pobytu cizinců účinné do 17. 12. 2015, protože řízení o žalobcově žádosti bylo zahájeno již v roce 2012, daná úprava se tak na něj vztahuje. Výrok II. rozhodnutí ze dne 20. 2. 2018 žalovaná označila za zmatečný a správnímu orgánu prvního stupně vytkla, že pokud žalobce nepovažoval za rodinného příslušníka občana EU, nebylo pak možné aplikovat ustanovení § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když skutkových podstat v těchto ustanoveních uvedených se může dopustit pouze občan EU nebo jeho rodinný příslušník. K námitce nepřiměřenosti rozhodnutí ze dne 20. 2. 2018 žalovaná odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž ani zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nevyžaduje zkoumání přiměřenosti dopadů takového rozhodnutí do soukromého a rodinného ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců,

tím spíše takové posouzení nevyžaduje rozhodnutí o žádosti dle § 87b zákona o pobytu cizinců, které představuje mnohem mírnější dopad do života cizince.

Soudní přezkum:

16. Dne 4. února 2020 se konalo ústní jednání, účastníci setrvali na svých stanoviscích.
17. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
19. Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 se *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti.*
20. Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném po 17. 12. 2015 se *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.*
21. Dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.*
22. Dle § 87b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie povolení k přechodnému pobytu formou pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie a rodinnému příslušníkovi občana státu uvedeného v § 1 odst. 3 formou průkazu o povolení k pobytu pro cizince.*
23. Podle novelizovaného znění přechodných ustanovení zákona o pobytu cizinců, provedeného zákonem č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
24. Podle § 68 odst. 2 správního řádu *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.*

25. Podle § 68 odst. 3 správního řádu *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*
26. Podle § 3 správního řádu platí, že *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
27. Podle § 2 odst. 3 správního řádu *správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.*
28. Podle § 2 odst. 4 správního řádu *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*
29. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
30. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
31. Nejprve se soud zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti způsobené nedostatečnou konkretizací zákonného důvodu zamítnutí žádosti žalobce. Pokud by tato námitka byla důvodnou, bránila by taková vada věcnému posouzení napadeného rozhodnutí.
32. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o

- skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, pročť není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).
33. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
34. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí I. stupně i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí I. stupně tak mohl zhojit žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnost je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
35. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná.
36. Ani tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, která je namítána *v prvním žalobním bodu*, jenž má spočívat ve skutečnosti, že správní orgány nedostatečně konkretizovaly výrokovou část rozhodnutí, soudem zjištěna nebyla. Ve výroku napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla řešení otázky, která byla předmětem řízení, když na základě odvolání žalobce rozhodnutí orgánu prvního stupně změnila a žádost zamítla, přičemž změnu rozhodnutí konkretizovala jak uvedením zákonných

ustanovení, podle nichž byla věc rozhodnuta, tak také uvedením přesného důvodu zamítnutí žádosti. Soud se proto neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by žalovaná nesplnila svou povinnost uvést v rozhodnutí konkrétní zákonné ustanovení, na jehož základě danou věc posoudila a o ní rozhodla. Podle soudu výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti stanovené § 68 odst. 2 správního řádu. Totéž pak lze vztáhnout na nezměněnou část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy i v jeho výroku (I.) jsou uvedena zákonná ustanovení, na jejichž základě byla žádost žalobce zamítnuta.

37. Ohledně námitky, že správní orgán prvního stupně použil neexistující zákonný důvod pro svůj postup, když pouze konstatoval, že žádost se zamítá pro nesplnění podmínek uvedených v ust. § 87b zákona o pobytu cizinců, lze přisvědčit žalobci, že správní orgán prvního stupně mohl uvést konkrétní odstavce předmětných ustanovení, podle nichž žádost zamítl. Byť správní orgán prvního stupně takto nepostupoval, v odůvodnění rozhodnutí dostatečně rozvedl, jaké zákonné požadavky žalobce nesplnil, když na straně 5 rozhodnutí konstatoval, že žalobce ke své žádosti nedoložil zákonem stanovené náležitosti a neprokázal postavení rodinného příslušníka občana EU, jelikož nesplňoval podmínku sdílení společné domácnosti s občanem EU, a toto zjištění opřel o relevantní důkaz - prohlášení paní Š. ze dne 6. 11. 2017 (*viz str. 4 napadeného rozhodnutí*). S ohledem na tuto skutečnost, nelze tedy přisvědčit žalobci, že tato vada rozhodnutí správního orgánu prvního stupně způsobila, že žalobci tak nebyl sdělen důvod zamítnutí jeho žádosti. Z obsahu rozhodnutí muselo být žalobci naprosto zřejmé, z jakých zákonných důvodů byla jeho žádost zamítnuta. V tomto kontextu lze uzavřít, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dostatečně identifikován předmět řízení (žádost žalobce), právní kvalifikace spočívající „v nesplnění podmínek uvedených v § 87b v návaznosti na ust. § 15a zákona o pobytu cizinců“ (odpovídající účelu podané žádosti) a způsob rozhodnutí o žádosti (nevydání povolení k požadovanému pobytu).
38. Soud se dále zabýval námitkami žalobce uvedenými *ve druhém žalobním bodu*, totiž že žalovaná v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádala jeho námitky proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
39. Z odvolání žalobce podaného dne 5. 3. 2018 doplněného dne 23. 3. 2018 vyplývá, že většina žalobcových námitek směřuje proti posouzení osoby žalobce jako osoby, která by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Správní orgán prvního stupně se totiž touto otázkou poměrně obsáhle ve svém rozhodnutí ze dne 20. 2. 2018 zabýval a opřel své závěry i o zhodnocení trestní minulosti žalobce, která byla prokázána opisem z jeho evidence rejstříku trestů, trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 67 T 78/2012 a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 67T 16/2016 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze sp. zn. 7To 377/2016 (*všechna rozhodnutí jsou součástí správního spisu*). Námitky žalobce mířily na nedostatečnost zjištění učiněných v této otázce, resp. uvedenou argumentací žalobce brojil proti výroku II. rozhodnutí orgánu prvního stupně odkazujícího na § 87e odst. 1 a § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že v rámci odvolacího řízení žalovaná rozhodnutí orgánu prvního stupně v části týkající se výroku II. změnila (důvody pro výrok II. zcela vypustila) a důvody zamítnutí žalobcovy žádosti zúžila pouze na nesplnění podmínek § 87b ve spojení s §15a zákona o pobytu cizinců. Uvedený postup následně řádně a v dostatečném

rozsahu odůvodnila, když správnímu orgánu prvního stupně vytkla nesprávnost výroku II. a posouzení případu dle ust. § 87e odst. 1 a ust. § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, která na danou věc nedopadají (*viz str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí*). Z uvedeného důvodu má soud za to, že postup žalované a samotný výsledek, tedy změna rozhodnutí orgánu prvního stupně, svědčí o tom, že se žalovaná námitkami žalobce v daném případě řádně zabývala a vypořádala je. Také ostatní námitky žalobce byly v napadeném rozhodnutí vypořádány, když žalovaná v části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které se týkalo I. výroku, se s tímto ztotožnila a objasnila důvody posouzení případu dle právní úpravy platné do 17. 12. 2015 a rovněž důvody, pro které se blíže nezabývala přiměřeností rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

40. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že námitky žalobce, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům na postup odvolacího orgánu dle § 89 odst. 2 správního řádu a jeho odůvodnění není v souladu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu, je pouze kusé a schematické, nemohou obstát, neboť žalovaná přezkoumala soulad rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, které vydání daného rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a v rozsahu námitek uvedených v odvolání přezkoumala také jeho správnost a z tohoto přezkumu pak vyvodila důsledky, které vyústily ve změnu rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí pak žalovaná nejen vypořádala žalobcovy námitky, ale rovněž v dostatečném rozsahu vymezila důvody rozhodnutí, uvedla, na základě kterých podkladů a jakých úvah k němu dospěla, jakou právní úpravu a proč aplikovala a své závěry opřela o relevantní judikaturu.
41. *K námitkám obsaženým ve třetím žalobním bodu (nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu posouzení žalobcova případu dle neaktuální právní úpravy, čímž mělo dojít k porušení principů právního státu a práva žalobce na spravedlivý proces)* uvádí soud následující:
42. Zákonem č. 314/2015 Sb., který nabyl účinnosti dne 18. 12. 2015, byl novelizován zákon o pobytu cizinců a podle § 15a je od této novelizace za rodinného příslušníka občana EU považován mimo jiné také rodič, jde-li o občana mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje (podtržení provedl zdejší soud). Dřívější právní úprava, podle níž správní orgány obou stupňů případ žalobce posoudily, však vycházela z podmínky sdílení společné domácnosti. Takový požadavek byl do zákona o pobytu cizinců vložen zákonem č. 379/2007 Sb. Jednalo se o reakci na závěry rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 19. 10. 2004 ve věci *Zhu a Chen*, C-200/02, podle něhož „*požívání práva pobytu dítětem nízkého věku nezbytně znamená, že toto dítě má právo být doprovázeno osobou, která je skutečně vychovává, a tudíž že tato osoba s ním po dobu tohoto pobytu může pobývat v hostitelském členském státě*“. Z ust. § 115 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném v době zahájení řízení o žádosti žalobce, vyplývá, že *domácnost tvoří fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby*. Úprava společné domácnosti podle občanského zákoníku byla aplikovatelná také pro účely zákona o pobytu cizinců, který pojem společné domácnosti neobsahuje. Z listin obsažených ve správním spise jednoznačně vyplývá, že žalobce jako rodič nesplnil podmínku sdílení společné domácnosti (*viz vyjádření paní Š. ze dne 6. 11. 2017*), což správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích zdůraznily a na základě toho také dovodily nesplnění podmínek dle § 87b v návaznosti

na § 15a zákona o pobytu cizinců. Ačkoliv napadené rozhodnutí žalované, a také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, bylo vydáno až po nabytí účinnosti novely provedené zákonem č. 314/2015 Sb., na posouzení případu žalobce tato skutečnost nemá vliv. Soud v této otázce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku č. j. 9 Azs 304/2016 - 35 uvedl, že *i když novelizované znění platí ode dne 18. 12. 2015, nevztahuje se na běžící řízení, která byla zahájena přede dnem účinnosti tohoto zákona. Nskončená řízení se dokončí a práva a povinnosti s tím související se posoudí podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti novelizovaného znění, jak je uvedeno v čl. IV odst. 1 zákona o pobytu cizinců účinného od 18. 12. 2015.* Na základě uvedeného se proto soud ztotožňuje s postupem žalované a potažmo také s postupem správního orgánu prvního stupně, kteří při rozhodování o žádosti žalobce správně aplikovali přechodná ustanovení zákona o pobytu cizinců a aplikovali právní úpravu ve znění do 17. 12. 2015, když řízení o žalobcově žádosti bylo zahájeno v roce 2012. Novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. reflektovala evropskou právní úpravu (směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES), přesto uplatnění principu nepřímého účinku (povinnost eurokonformního výkladu) je omezeno zákazem výkladu vnitrostátního práva contra legem a ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, neumožňuje žádný výklad, který by negoval podmínku sdílení společné domácnosti. Při respektování nepřímého účinku uvedené směrnice se proto nelze od této podmínky odchýlit a je nutné na ní bezpodmínečně trvat (*k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 48 A 51/2015 – 30*). S ohledem na uvedené nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že by žalovaná opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak to vyžaduje § 3 správního řádu a ani nelze napadené rozhodnutí vnímat jako formalistické či dokonce z tohoto důvodu úspěšně poukazovat na porušení principů právního státu odpírající žalobci právo na spravedlivý proces a z této skutečnosti dovozovat projev libovůle.

43. Pro úplnost soud dodává, že i v případě, kdy by na žalobcův případ byla aplikována novelizovaná úprava zákona o pobytu cizinců, a bylo posuzováno splnění podmínky skutečné péče o dítě, tak jak to žalobce požaduje, má soud na základě zjištění správních orgánů obou stupňů, která vyplývají ze spisového materiálu, za to, že žalobce skutečnou péči o občana EU mladšího 21 let neprokázal. Skutečná péče o dítě dle soudu zahrnuje pouze případy, kdy cizinec potomkovi prokazatelně zajišťuje základní potřeby, osobně se o něj stará, a to s ohledem na věk dítěte, vychovává jej a vytváří mu optimální podmínky pro jeho zdárný rozvoj. Není podmínkou, aby žil s dítětem ve společné domácnosti, ale je nezbytné, aby se na péči o něj významným a pravidelným způsobem podílel. Žalobce v žalobě i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedl, že o své děti pečuje a i je vyživuje. Soud však již výše uvedl, že z výslechů žalobce a paní M. Š., bylo zjištěno, že i v době, kdy spolu sdíleli jednu domácnost (přibližně od ledna 2016 do ledna 2017), se žalobce na chodu společné domácnosti finančně nijak nepodílel, nebyl zaměstnán, nájem i ostatní výdaje včetně výdajů na potřeby potomků hradila paní Š.. Z toho vyplývá, že žalobce, ač se svým dítětem, občanem EU mladším 21 let, po nějakou dobu sdílel jednu domácnost, jej finančně nepodporoval a nezajišťoval jeho základní potřeby. Paní Š. sice ve vyjádření ze dne 6. 11. 2017 uvedla, že žalobce děti i po tom, co spolu přestali žít, navštěvuje, zajímá se o ně a vypomáhá také finančně, ale kromě tohoto vyjádření sám žalobce nedoložil žádný důkaz, který by tvrzení o jeho skutečné péči o potomky bez

jakýchkoliv pochybností potvrzoval. Ve světle těchto zjištění dospěl soud k závěru, že pouhé tvrzení o skutečné péči o dítě rozhodně nepostačuje k tomu, aby bylo uznáno, že žalobce tuto zákonnou podmínku splňuje a je možné jej považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015. Soud proto dospěl k závěru, že i v případě, kdy by správní orgány postupovaly v řízení o žádosti žalobce dle současné právní úpravy, žalobce by zákonné podmínky § 87b v návaznosti na § 15a zákona o pobytu cizinců nesplnil a výsledek správního řízení by tak byl stejný.

44. Jako poslední se soud zabýval námitkou žalobce obsaženou *ve čtvrtém žalobním bodu* týkající se neposouzení přiměřenosti rozhodnutí stran jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců. V ust. § 174a odst. 3 zákon je stanoveno pravidlo, podle něhož *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví*. Z uvedeného vyplývá, že úmyslem zákonodárce nebylo, aby každé rozhodnutí vydané podle tohoto zákona bylo posuzováno z hlediska přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, takovému posouzení mají být podrobena pouze ta rozhodnutí, která zákonodárce výslovně určil. Tento závěr ostatně vyplývá také z judikatury, kterou žalovaná ve svém rozhodnutí přiléhavě citovala (ačkoliv neuvedla celé číslo jedací rozsudku). V odst. 22 rozsudku 9 Azs 288/2016-30 totiž Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „*na základě samotného § 174a zákona o pobytu cizinců nelze určit okruh rozhodnutí dle tohoto zákona, u nichž je povinností správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů takového rozhodnutí*. Z § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá pouze to, že v těch případech, kdy má správní orgán povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, je nezbytné ji hodnotit z hledisek, která demonstrativně § 174a zákona o pobytu cizinců zmiňuje, jsou-li pro daný případ relevantní.“ Zákon o pobytu cizinců povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí, která se týkají zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu, z hlediska jejich zásahu do soukromého a rodinného života cizince, stanoví v § 87d odst. 2, § 87e odst. 2 a § 87f odst. 3 zákona. Žádné z těchto ustanovení se však nevztahuje na případ žalobce, proto nelze považovat za vadu napadeného rozhodnutí ani dovozovat jeho rozpor s ust. § 2 odst. 3 a 4 a § 174a zákona o pobytu cizinců, když žalovaná otázku přiměřenosti nehodnotila. Lze se pak také ztotožnit s názorem žalované, že závěry citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, které řešily posuzování přiměřenosti u rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění dle § 77 zákona o pobytu cizinců, je možné vztáhnout také na zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu dle § 87b, když toto rozhodnutí představuje mírnější dopad do života cizince. Z uvedených důvodů není možné v absenci posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobce spatřovat ani rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaná v odůvodnění konkretizovala, proč se otázkou přiměřenosti rozhodnutí blíže nezabývala.
45. Na základě výše uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení:

46. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které

důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejich běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. února 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu